

Datum van inontvangstneming : 28/07/2015

Zaak C-305/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

24 juni 2015

Verwijzende rechter:

Østre Landsret (Denemarken)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 juni 2015

Verzoekende partij:

Delta Air Lines Inc.

Verwerende partijen:

Daniel Dam Hansen

Mille Doktor

Carsten Jensen

Mogens Jensen

Dorthe Fabricius

Jens Ejner Rasmussen

Christian Bøje Pedersen

Andreas Fabricius

Mads Wedel Rasmussen

Nicklas Wedel Rasmussen

Thomas Lindstrøm Jensen

Marianne Thestrup Jensen

Erik Lindstrøm Jensen

Jakob Lindstrøm Jensen

Liva Doktor

Peter Lindstrøm Jensen

UITTREKSEL UIT HET REGISTER VAN HET

ØSTRE LANDSRET

BESCHIKKING

van 17 juni 2015 van het Østre Landsret (Gerechtshof voor Oost-Denemarken) (Vijftiende kamer) [OMISSIS].

[OMISSIS]

Delta Air Lines, dochteronderneming van Delta USA Air Lines Inc.

(Philip Graff, advocat)

tegen

1) Daniel Dam Hansen e.a. [alle vertegenwoordigd door Viggo Bækgaard, advocat]

[OMISSIS]

[OR. 2]

[OMISSIS]

Het Østre Landsret heeft na bespreking met partijen besloten om overeenkomstig artikel 267 VWEU het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing betreffende de uitlegging van in het bijzonder artikel 7 van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten.

Delta Air Lines betoogt dat de bijzondere compensatieplicht van artikel 7 van verordening nr. 261/2004 alleen aanspraak op compensatie geeft voor de vluchten waarvoor er oorspronkelijk een bevestigde boeking was en niet voor de zogenaamde daaraanvolgende vluchten.

Daniel Dam Hansen e.a. betogen dat de verordening niet uitsluit dat dubbele compensatie wordt betaald en dat in dat geval een andere vlucht moet worden beschouwd als een nieuwe vlucht die onder de verordening valt; de eerste zin van artikel 3, lid 3, is niet toepasselijk aangezien de reiziger alleen heeft betaald voor het vliegticket aangezien sprake is van (nog een andere) vlucht voor een reeds betaalde reis, die niet werd uitgevoerd.

[Or. 3]

Feiten

Door technische mankementen moest Delta Airlines vlucht DL 119 van 18 juli 2012 van Kopenhagen naar New York annuleren. De luchtvaartonderneming betaalde elke passagier overeenkomstig verordening nr. 261/2004 600 EUR compensatie voor de annulering van die vlucht.

Datzelfde vliegtuig kreeg een ander vluchtnummer, DL 9919. Aangezien de passagiers de vlucht wilden veranderen om bij de eerste gelegenheid te vertrekken, kregen ze vliegtickets voor die vlucht. Aangezien de technische mankementen slechts waren te repareren met uit Atlanta (Georgia, VSA) overgevlogen technici, kon het vliegtuig niet op tijd worden hersteld voor vlucht DL 9919. Die vlucht werd dan ook geannuleerd. De passagiers vlogen op 20 juli 2012 naar New York met een ander vliegtuig.

De passagiers vorderden van Delta Airlines voor de annulering van vlucht DL 9919 600 EUR compensatie (naast de voor de eerste annulering reeds ontvangen 600 EUR compensatie).

EU-recht

De Unierechtelijke voorschriften zijn te vinden in verordening nr. 261/2004.

Overweging 1 van de considerans van de verordening luidt:

„Het optreden van de Gemeenschap moet onder meer gericht zijn op de waarborging van een hoog niveau van bescherming van de passagiers, met volledige inachtneming van de eisen op het gebied van consumentenbescherming in het algemeen.”

Doel van de verordening is volgens artikel 1, lid 1, de minimumrechten vast te stellen die luchtreizigers hebben bij:

- „a) instapweigering tegen hun wil,*
- b) annulering van hun vlucht,*

c) *vertraging van hun vlucht.*”

Artikel 3, lid 3, eerste zin, luidt:

[Or. 4]

„Deze verordening geldt niet voor passagiers die gratis reizen of tegen een gereduceerd tarief dat niet rechtstreeks of indirect voor het publiek toegankelijk is.”

Artikel 5 EG luidt als volgt:

„Annulering

1. *In geval van annulering van een vlucht:*

a) *wordt de betrokken passagiers door de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert bijstand geboden als bedoeld in artikel 8;*

b) *wordt de betrokken passagiers door de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert bijstand geboden als bedoeld in artikel 9, lid 1, onder a), en artikel 9, lid 2, en – in het geval van een andere vlucht die naar redelijke verwachting ten vroegste daags na de geplande vertrektijd van de geannuleerde vlucht zal vertrekken – als bedoeld in artikel 9, lid 1, onder b), en artikel 9, lid 1, onder c);*

c) *hebben de betrokken passagiers recht op de in artikel 7 bedoelde compensatie door de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert, tenzij*

i) *de annulering hun tenminste twee weken voor de geplande vertrektijd wordt meegedeeld, of*

ii) *de annulering hun tussen twee weken en zeven dagen voor de geplande vertrektijd wordt meegedeeld en hun een andere vlucht naar hun bestemming wordt aangeboden die niet eerder dan twee uur voor de geplande vertrektijd vertrekt en hen minder dan vier uur later dan de geplande aankomsttijd op de eindbestemming brengt, of*

iii) *de annulering hun minder dan zeven dagen voor de geplande vertrektijd wordt meegedeeld en hun een andere vlucht naar hun bestemming wordt aangeboden die niet eerder dan één uur voor de geplande vertrektijd vertrekt en hen minder dan twee uur later dan de geplande aankomsttijd op de eindbestemming brengt.*

2. *Wanneer de passagiers wordt meegedeeld dat de vlucht is geannuleerd, wordt uitgelegd welk alternatief vervoer er voorhanden is.*

3. *Een luchtvaartmaatschappij die een vlucht uitvoert, is niet verplicht compensatie te betalen als bedoeld in artikel 7 indien zij kan aantonen dat de*

annulering het gevolg is van buitengewone omstandigheden die ondanks het treffen van alle redelijke maatregelen niet voorkomen konden worden.

4. De bewijslast inzake het al of niet melden van de annulering van de vlucht aan de passagier en het tijdstip waarop dat geschiedt, ligt bij de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert.”

Artikel 7, lid 1, onder c), bepaalt het volgende inzake aanspraak op compensatie:

[Or. 5]

„1. Wanneer naar dit artikel wordt verwezen, krijgen de passagiers compensatie ten belope van:

[...]

c) 600 EUR voor alle niet onder a of b vallende vluchten.”

Artikel 8, lid 1, van deze verordening bepaalt:

„1. Wanneer naar dit artikel wordt verwezen, krijgen de passagiers de keuze tussen:

a) – volledige terugbetaling van het ticket binnen zeven dagen, overeenkomstig het bepaalde in artikel 7, lid 3, tegen de prijs waarvoor het gekocht was, voor het gedeelte of de gedeelten van de reis die niet zijn gemaakt en voor het gedeelte en de gedeelten die reeds zijn gemaakt indien verder reizen in het licht van het oorspronkelijke reisplan van de passagier geen zin meer heeft, alsmede in voorkomend geval

b) een alternatief reisplan onder vergelijkbare vervoersvoorwaarden naar hun eindbestemming bij de eerste gelegenheid; of

c) een andere vlucht onder vergelijkbare vervoersvoorwaarden naar hun eindbestemming, op een latere datum naar keuze van de passagier, indien er plaats beschikbaar is”

Het Hof verklaarde in zijn arrest van 19 november 2009, *Sturgeon e.a.*, C-402/07 en C-432/07, ECLI:EU:C:2009:716, punt 69) het volgende:

„Gelet op het bovenstaande dient op het tweede onderdeel van de prejudiciële vragen te worden geantwoord dat de artikelen 5, 6 en 7 van verordening nr. 261/2004 aldus moeten worden uitgelegd dat passagiers van vertraagde vluchten voor de toepassing van het recht op schadevergoeding met passagiers van geannuleerde vluchten kunnen worden gelijkgesteld en aldus aanspraak kunnen maken op de in artikel 7 van deze verordening bedoelde compensatie, wanneer zij door een vertraging van de vlucht drie of meer uren tijd verliezen, dat wil zeggen wanneer zij hun eindbestemming drie of meer uren na de door de

luchtvaartmaatschappij oorspronkelijk geplande aankomsttijd bereiken. Een dergelijke vertraging verleent de passagiers evenwel geen recht op compensatie indien de luchtvaartmaatschappij kan aantonen dat de langdurige vertraging het gevolg is van buitengewone omstandigheden die ondanks het treffen van alle redelijke maatregelen [Or. 6] niet voorkomen konden worden, dat wil zeggen van omstandigheden waarop de luchtvaartmaatschappij geen daadwerkelijke invloed kan uitoefenen.”

Het Hof verklaarde inzake aanspraak op compensatie in zijn arrest van 23 oktober 2012, Nelson e.a., C-581/10 en C-629/10, ECLI:EU:C:2012:657, punten 51-54) het volgende:

„51. Allereerst is tijdverlies geen schade die voortvloeit uit vertraging, maar een ongemak, net als andere ongemakken die ontstaan bij een instapweigering, een vluchtannulering of langdurige vertraging, en die met deze situaties gepaard gaan, zoals wanneer passagiers van alle comfort verstoken blijven of tijdelijk niet over de normaliter beschikbare communicatiemiddelen beschikken.

52. Bovendien ondergaan alle passagiers van een vertraagde vlucht op dezelfde wijze het tijdverlies en bijgevolg is het mogelijk dit te verhelpen door een gestandaardiseerde maatregel zonder dat de individuele situatie van elke betrokken passagier hoeft te worden beoordeeld. Een dergelijke maatregel kan dus onmiddellijk worden getroffen.

53. Voorts bestaat er niet noodzakelijkerwijs een causaal verband tussen de daadwerkelijk opgelopen vertraging, enerzijds, en het tijdverlies op basis waarvan kan worden bepaald of recht op compensatie krachtens verordening nr. 261/2004 bestaat en het compensatiebedrag kan worden berekend, anderzijds.

54. De door verordening nr. 261/2004 opgelegde bijzondere compensatieplicht ontstaat immers niet wanneer daadwerkelijk vertraging wordt opgelopen, maar alleen wanneer daadwerkelijk opgelopen vertraging leidt tot tijdverlies van drie uur of meer ten opzichte van de oorspronkelijk geplande aankomsttijd. Terwijl de omvang van de vertraging de kans op meer aanzienlijke schade in de regel vergroot, blijft de krachtens deze verordening toegekende forfaitaire compensatie bovendien ongewijzigd omdat bij de berekening van het bedrag van de krachtens artikel 7 van verordening nr. 261/2004 verschuldigde compensatie geen rekening wordt gehouden met de duur van de daadwerkelijke vertraging die drie uur overschrijdt.”

Opmerkingen van het Landsret

Volgens het Landsret moeten voor zijn uitspraak in het hoofdgeding de artikelen 5 en 7 van verordening nr. 261/2004 worden uitgelegd. Bijgevolg moet de behandeling van de zaak worden geschorst om het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

[Or. 7]

Derhalve besluit het landsret als volgt:

Het Hof wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1) Moeten de artikelen 5 en 7 van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91, aldus worden uitgelegd dat luchtreizigers krachtens de verordening voor dezelfde boeking meermaals aanspraak kunnen maken op compensatie, wanneer de vlucht waarop de luchtvaartonderneming de reiziger heeft omgeboekt, wordt geannuleerd of vertraagd met meer dan drie uren, met het gevolg dat de compensatie krachtens artikel 7 van de verordening geen vaste compensatie is, maar afhangt van het aantal annuleringen of van de omvang van de annulering en dus van de vertraging?

2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, hoe kan dat worden verzoend met het door het Hof in het arrest van 19 november 2009, *Sturgeon e.a.*, C-402/07 en C-432/07, ECLI:EU:C:2009:716, geformuleerde beginsel dat artikel 5 van die verordening aldus moet worden uitgelegd dat passagiers wiens vluchten zijn vertraagd, voor de voorschriften inzake compensatie moeten worden behandeld als passagiers wiens vluchten zijn geannuleerd, wanneer inzake aanspraak op compensatie door het Hof in zijn arrest van 23 oktober 2012, *Nelson e.a.*, C-581/10 en C-629/10, ECLI:EU:C:2012:657 is verklaard dat met vertragingen van meer dan drie uren geen rekening kan worden gehouden bij de berekening van de vaste compensatie?

(ondertekeningen)

[OMISSIS] Østre Landsret, 18-06-2015

[OMISSIS]